

[Gammelgaard]

gjort det muligt at nedsætte størrelsen af nye statslån i forhold til tidligere. Det viser, at vi er på rette vej, og det er tiltrængt.

På den baggrund skal jeg på mit partis vegne tilslutte mig, at bemyndigelserne gives.

Fogh Rasmussen (V):

Også venstre kan støtte de to lovforslag, som finansministeren her har fremsat om lånebemyndigelser. Vi mener nu som tidligere, at det er nødvendigt for staten at optage såvel udenlandske som indenlandske statslån for at undgå de skadelige økonomiske virkninger af de underskud, der beklageligvis stadig er over for udlandet og på statens eget budget.

Vi mener altså, det er nødvendigt med disse lånebemyndigelser, når vi nu har underskuddene. Dem vil vi selvfølgelig gerne arbejde for at få bragt ud af verden efterhånden. Men vi kan jo da i hvert fald allerede nu glæde os over, at lånebehovene – og det gælder både behovet for at optage udenlandske statslån og behovet for at sælge indenlandske statsobligationer – er for nedadgående.

Desuden har vi noteret os, at de rammer, som finansministeren her søger om lånebemyndigelse inden for, jo er rigelige i den forstand, at der er alt muligt håb om, at det ikke bliver nødvendigt at udnytte rammerne fuldt ud. Vi har forstået, at når finansministeren beder om så rigelige rammer, er det for de udenlandske statslåns vedkommende mest for at sikre sig, at der er et valutarisk beredskab i tilfælde af valutauro, måske også for at omlægge statens udenlandske gæld, så rentebelastningen på længere sigt kan blive mindre. For den indenlandske statsgælds vedkommende skyldes de rigelige rammer for lånebemyndigelse, at finansministeren gerne vil have mulighed for at imødegå uforudsete udsving i likviditetsudviklingen. I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at vi jo i venstre altid har advaret imod, skal vi sige et for kraftigt salg af statsobligationer. Det har altid været vores holdning, at der i hvert fald ikke skulle sælges flere end højst nødvendigt. Nu kan vi notere, at der her på det allersensete har været en tendens til, at det, man kalder finansieringsgraden, altså den andel af statens underskud, som bliver finansieret ved hjælp af statsobligationer, er vokset. Til det

må man sige, at det i og for sig er et udslag af den i sig selv positive ting, at den private sektor pludselig er begyndt at få overskud på sin balance over for udlandet. Dette overskud tilfører Danmark likviditet, som vi så er nødt til at neutralisere ved, at staten i virkeligheden sælger flere statsobligationer, end det var strengt nødvendigt alene for at opsuge likviditetsvirkningen af statens eget underskud. Så man kan i virkeligheden sige, at den større finansieringsgrad, som vi tidligere har advaret imod, nu er et udslag af en i øvrigt positiv udvikling. Så når de bemærkninger tages i betragtning, nærer vi egentlig ikke den store bekymring over den udvikling i finansieringsgraden, som vi har kunnet konstatere.

Dernæst vil jeg lige knytte et par bemærkninger til de betragtninger, som hr. Camre gjorde sig på socialdemokratiets vegne. Hr. Camre trak socialdemokratiets gamle forslag om kassebindingsregler frem igen, og jeg forstod, at det dels var for at mindske statens renteudgifter, dels for at undgå skadelige rentevirkninger i det hele taget i samfundet, men jeg har svært ved at se, at det løser nogen som helst problemer. Hvis pengeinstitutterne skal tvinges ind i nogle kassebindingsregler, må det vel logisk set bare medføre, at de er nødt til, hvis markedet i øvrigt fungerer, at forhøje renten andre steder, og så er vi i og for sig ude i den helt modsatte udvikling af den, som vi gerne ville, nemlig at sikre et rentefald. Jeg tror altså ikke, at hr. Camre ved at nedsætte salget af statsobligationer og i stedet for lave kassebindingsregler kan fremkalde et yderligere rentefald, måske snarere tværtimod.

Det var i øvrigt tankevækkende at høre hr. Camre på socialdemokratiets vegne interesse sig så stærkt for de monetaristiske økonomiske strømninger, for hr. Camre interesserer sig stærkt for pengemængder og likviditet, næsten så stærkt, at det helt overgår den interesse, som fru Thatcher og andre, som hr. Camres parti har kritiseret, har ofret pengemængde og likviditet.

Selv om jeg heller ikke vil bagatellisere den stigning, der har været i likviditet og pengemængde på det seneste, er der måske grund til lige at anføre, at en del af den pengemængdestigning, der har kunnet konstateres, jo er et udslag af noget rent teknisk, nemlig at private har lagt deres opsparing